

IN MEMORIAM JANEZU SAŠKU

(1940–2018)

V sredo, 9. maja 2018, popoldne smo se na pokopališču na Otočcu ob Krki poslovili od stanovskega kolega – geometra Janeza Saška (1940–2018). Zbralo se je kakšnih 80 ljudi, pretežno geodetov in gozdarjev. Pred mrliško vežico je prisotne najprej nagovoril Saškov stanovski kolega geometer in prvi župan (1994–1998) mestne občine Novo mesto Franci Koncilija. Uvodoma je izpostavil minljivost človeškega življenja, na kar ne opozarjajo samo literati v svojih delih, omenil je pesnika Franceta Prešerna (Memento mori) in Otona Župančiča, ampak tudi knjiga vseh knjig, ki še posebej opozarja na pomen človeške eshatološke razsežnosti.

Janez Sašek se je rodil 27. decembra 1940 na Zajčjem Vrhu ob vznožju slikovitih Gorjancev, območju, ki je bilo kmalu po drugi svetovni vojni prava zibelka geodetskih poklicev. Med njegovim odraščanjem je bilo v Sloveniji veliko povpraševanja po operativnih strokovnih poklicih, kot so bili gradbeni tehniki in geometri, saj brez njih ni bilo mogoče graditi šol, cest, hiš, stanovanjskih blokov itd. Nadobudni Janez je tako kmalu začutil, kaj bo njegov poklic, zato je po rednem šolanju na Dolžu in v Stopičah odšel na Srednjo gradbeno tehniško šolo v Ljubljano, geodetski odsek, kjer je po štirih letih šolanja postal geometer.

Še kot pastir je na vaški gmajni občudoval lepoto narave, kasneje pa je z zaposlitvijo na takratnem novomeškem gozdnem gospodarstvu od 1. maja 1971 nadgrajeval svoje znanje o geodeziji z delom v širnih gorjanskih in drugih gozdnih na Dolenjskem. Pri delu na gozdnem gospodarstvu se je specializiral za načrtovanje gozdnih cest, pred upokojitvijo pa je nekaj časa delal tudi kot samostojni geodetski izvajalec. Janez Sašek je bil tudi aktivni soustvarjalec številnih dogodkov v okviru Dolenjskega geodetskega društva (DGD), ki ga je kot predsednik uspešno vodil med letoma 1983 in 1986.

V nadaljevanju poslovnega govora je bilo še povedano, da sta takrat na Dolenjskem dominirala dva, po stroki zelo prepoznavna geometra: na področju urejanja kmetijskih zemljišč je bil to pokojni Alojz Pucelj, na področju urejanja gozdnih zemljišč pa Janez Sašek. Skrajni čas je že, da bi nekdo, v zahvalo Alojzu in Janezu, pa tudi za večjo prepoznavnost geodezije na Dolenjskem, obdelal tudi ti pionirski področji zemljemerstva na Dolenjskem.

Na koncu je govornik Franci Koncilija izpostavil človeške vrline pokojnega Janeza Saška, saj je bil vesele

narave in je s svojim prešernim smehom osvajal sogovornike. Čeprav so bila srečanja starih kolegov v Novem mestu zadnje čase zaradi Saškove hude bolezni vse redkejša, ga bodo vsi pogrešali, še posebej njegovi najbližji ...

Vsi, ki so поблиže poznali Janeza, so vedeli, da so bili širni dolenski gozdovi njegov drugi dom. Samo on ve, kako jih je doživljal, predvsem njihovo pomirjajočo tišino, v katero se je tako rad zatekal, saj ga je vedno osrečevala in pomirjala, tišino, ki jo sedaj na poseben način neprestano uživa skupaj s svojim Stvarnikom. Vsi prisotni na slovesu ob Janezovem grobu so bili enotnega mnenja, da je bil geometer Janez Sašek najprej dober človek, ki je rad pomagal ljudem, hkrati pa odličen strokovnjak z bogatimi delovnimi izkušnjami.

Dragi Janez, počivaj v miru.